

[Hans Nielsen.]

noget Pindehuggeri, og han lod endogsaa en vis Misfornøjelse komme til Orde overfor den højtærede Ministers Lovforslag. Jeg synes nu ikke, at den højtærede Minister har strakt sig saa langt, at man behøvede at nære Betænkeligheder fra hans Partis Side overfor dette Lovforslag. Tværtimod har den højtærede Minister jo ikke strakt Haanden ret langt frem i det, han tilbyder os her. Thi hvad er det reelle, den højtærede Minister tilbyder i dette Lovforslag? Ja, han tilbyder Rigsdagen, at den kan faa Lov til at vedtage en Lov, hvorefter der kan nedsættes et Udvalg paa 3 Medlemmer, og eventuelt et andet Udvalg paa 15 Medlemmer. Det første Udvalg kan faa Klager fra Erhvervsorganisationerne til Undersøgelse, og det kan derefter gøre Indstilling til Ministeren, og naar det har gjort denne Indstilling til Ministeren, er Rigsdagen, som det ærede Medlem Hr. Clausager udtalte, fuldstændig frit og uafhængigt stillet, det vil sige stillet nøjagtigt som i Dag.— Efter at alt det er sket, staa Rigsdagen og Regeringen nøjagtig lige saa frit som i Dag, saa kan vi begynde at tale forfra om Tingene.

Jeg maa sige, at jeg havde ventet, at den højtærede Minister var kommet med noget mere positivt end det, han har foreslaaet her. Selv om den højtærede Minister ikke kunde gaa ind paa de Ønsker, som er fremsat fra vor Side, forekommer det mig dog, at naar vi her i Rigsdagen skal vedtage en Lov, hvis virkelige Formaal er at hindre Dumping, kunde man naa saa langt, at Rigsdagen kunde træffe Bestemmelser, som Regeringen kunde iværksætte, eventuelt med Billigelse fra et Udvalg, thi jeg ser ikke, at en Lovgivning paa dette Omraade ellers kan faa nogen reel Betydning. Det foregaar jo nemlig ikke saadan for aabent Tæppe, naar et Land oversvømmes af Masser af fremmede daarlige Varer, tværtimod, man skjuler det saa godt som muligt. Hvis det er muligt, kommer man helst med en hel Masse Varer over Grænsen paa een Gang, for at de kan være der og der kan foreligge en Kendsgerning, der ikke er til at rokke ved, og saaledes vil det naturligvis blive ved at gaa ogsaa i Fremtiden. Derfor tror jeg, at det vil gaa den højtærede Minister og Rigsdagen, akkurat som det gik hint berømte Politi: at de kommer først, naar alt er forbi. Saaledes vil det sikkert gaa efter denne Lov.

Jeg maa derfor henstille til den højtærede Minister at vise Forhandlingsvilighed overfor anderledestænkende i dette Spørgsmaal, saaledes at vi dog her kunde

faa Lovforslaget ordnet paa en saadan Maade, at naar Loven var vedtaget, fik Ministeren en Bemyndigelse til, at man, naar han selv og Regeringen fandt det rigtigt og et nedsat Udvalg billigede det, kunde standse Varer, som man fandt det rimeligt at standse paa den ene eller den anden Maade, som Regeringen nu maatte mene var passende.

Dette er i Korthed vor Stilling til dette Lovforslag. Hvis den højtærede Minister kan gaa ind paa denne Tankegang, tror jeg nok, at det vil være muligt at komme til Enighed om de enkelte Bestemmelser i Lovforslaget; derom kan der neppe være nogen Tvivl.

Jeg vil nu ikke ved denne Lejlighed komme ind paa alle de Spørgsmaal, som blev rejst af den ærede Ordfører for Regeringspartiet, idet jeg mener, at en stor Del af det, som det ærede Medlem talte om, retteligt bør drøftes, enten naar Socialdemokraternes Kriseforslag kommer til Forhandling, eller naar de Konservatives særlige Forslag kommer til Behandling her i Tinget. Der hører de med Rette hjemme, og jeg vil ikke ved denne Lejlighed komme ind paa dem.

Men jeg vil overfor den ærede Ordfører henvise til det Uddrag af Beretningen fra den internationale økonomiske Konference i Genève 1927, som den højtærede Minister har ladet optrykke som en Slags Følgeskrivelse til Lovforslaget. Man ser, at denne meget omtalte og omdisputerede økonomiske Konference i Genève, som er blevet taget saa stærkt til Indtægt fra en bestemt Side rundt omkring i Landene, har været fuldstændig klar over, at der finder Dumping Sted, og at Dumping er i høj Grad forkastelig, næsten ligegyldigt af hvilke Grunde den udføres. Man henviser jo her til, at der er forskellige Slags Dumping, baade den, der er af social, og den, der er af finansiel og produktionsmæssig Art. Den fordømmes, som jeg allerede har udtalt, af den økonomiske Konference, og man gør opmærksom paa, at den som Regel støttes af en meget høj Importtold i Hjemlandet, hvilket ogsaa er rigtigt, idet de Fabrikanter, som virker paa denne Maade, som Regel gør sig betalt paa Bekostning af Hjemlandets Konsumenter, for at de kan faa en billig Vare at kaste ud til Erobring af fremmede Markeder, en Fremgangsmaade, som vi fra vor Side maa misbillige i allerhøjeste Grad.

Der er i Beretningen fra den økonomiske Konference en Modsigelse, idet den siger, at man skal gøre alt muligt for at